

# תקות מנחם

גליון מס'  
226

יו"ל לקראת ש"פ שמות  
ה'י' תהא שנת אל-על\* – שנת  
ביאת ה'משיח (בגימטריא)

## על סיומי הרמב"ם

תדפיס מהספר "תקות מנחם" (ח"ג) שיו"ל בעז"ה על סיומי הרמב"ם  
ע"פ - ב"קו" - שיחות והוראות ב"ק אד"ש מה"מ  
מאת הרב יקותיאל מנחם שיחי ראפ

ע"פ ההוראה שקיבלתי מכ"ק אדמו"ר מלך המשיח שלי"ו, להדפיס ולפרסם הדברים הנאמרים בעז"ה בסיומי הרמב"ם, להראות ולהוכיח הנראה לענ"ד בדרך אפשר, הקשר שבין שיעורי הרמב"ם לפרשה והתאריך שבהם נלמדו, הנני מוציא לאור עלון זה לכבוד שבת קודש. ואבקש מהקוראים שיעירוני בהערותיהם, ותודה מראש!

בעז"ה

לחיות עם הזמן!

ספר נזיקין - א'

מחזור כט שנה כח

ה'י' תהי' שנת אל-על – שנת ביאת ה'משיח (בגימטריא)

יום א' פרשת וארא י"ט טבת

סיום הלכות נזקי ממון והתחלת הלכות גניבה

והשלמה לסיום הלכות כלים בש"פ ויחי וסיום הלכות מקוואות ביום ד' פרשת שמות - ט"ז טבת

### השלום – כלי מחזיק ברכה

א. בגליון הקודם נכתב שבפרי ויחי מודגשת מעלת האחדות של עם ישראל, וקשור עם ענין "מקוה ישראלי". ולהוסיף שכפי שכתבנו גם ענין הלי כלים מורה על ההתכללות ואחדות עם ישראל, וכתבנו הקשר לפרשת ויגש שם מודגש כמה פעמים ענין ערבות ומסירות ואחדות ישראל, ובנוסף ע"ז;

את רוב הלי כלים למדו בפרי ויחי וסיימו בשבת פרי ויחי, שבה מודגשת מעלת האחדות שמביאה את הגאולה השלימה; שיעקב אומר "האספו ואגידה לכם את אשר יקרא אתכם באחרית הימים; הקבצו ושמעו בני יעקב ושמעו אל ישראל אביכם"<sup>1</sup> ואומרים חז"ל ע"ז ומובא בפרש"י "ביקש יעקב לגלות את הקץ (הימין)"<sup>2</sup> היינו שאחדות ואסיפת ישראל מביאים את הקץ- הגאולה!

וענין הכלים מרמז על התכללות עם ישראל, ש"לא מצא הקב"ה כלי מחזיק ברכה לישראל אלא השלום"<sup>3</sup> וכל"י ר"ת – (כל חלקי עם ישראל) – כהנים לויים ישראלים]היינו כשכל חלק מעם ישראל ממלא תפקידו: "כהנים בעבודתם ולויים בדוכנם וישראל במעמדם", וכולם מאוחדים למלאות רצון אבינו [שבשמים]

### סיום ס' העשירי – בחודש העשירי!

ב. בהמשך למ"ש בגליון הקודם שסיום הלי מקוואות וכל ס' טהרה הוא בט"ו טבת קיימא סיהרא באשלמותא<sup>4</sup> דחודש טבת, שזהו ענייננו להרים ולטהר ולהאיר את הטבת.

ומוצאים בזה דבר מעניין שט"ו טבת הוא השלימות של חודש העשירי, וס' טהרה הוא הס' העשירי ברמב"ם [ועיין במסגרת ע"ד פ"א ליום]

וכתבנו בגליון הקודם שהרבי מציין בשיחה שבהלי מקוואות שמורות על הטהרה והגאולה, יש דווקא י"א פרקים שזהו מס' שלמעלה מהעשר וסדר השתלשלות, ואפילו בהלי תשובה שגם בהם מדובר על הגאולה אבל יש שם רק עשר פרקים.

ולהעיר שהתחילו את הלי מקוואות בי"א לחודש העשירי [וכפי שאומר אד"ש מה"מ שדרגת הי"א חודרת בעשר], והלי מקוואות המסיימות את ספר טהרה, היא ההלכה השמינית בספר, שגם המספר 8 מורה על הענין שלמעלה מסדר ההשתלשלות והגאולה.

ולהעיר שספר נזיקין שמתחילין עתה הוא ס' הי"א ברמב"ם ומסיימים אותו בחודש הי"א – שבט, ואת ס' קנין שהוא ס' הי"ב ברמב"ם יסיימו בא' אדר א' שהוא ר"ח הי"ב בשנה].

(ובזה רואים עוד קשר בין סיום ס' טהרה והלי מקוואות (שבהן י"א פרקים, לספר הבא נזיקין שהוא ספר הי"א, וכרגיל בעז"ה רואים קשר בין סיום הספר הקודם לספר הבא ברמב"ם, ובין סיום ההלכה הקודמת להלכה הבאה, וכאן רואים עוד דוגמא לזה).

### מקוה – האחדות תקוה לישועה

ג. בנוסף למ"ש בגליון הקודם ע"ד הקשר של הלכות

\* ע"פ הפסוק בתחילת הפטרת פרשת ויצא (הושע יא, ו): ואל על יקראוהו" שמורה שהנביאים קוראים ומעלים את ישראל "אל על" – אל הקב"ה ועד למעלה הכי עליונה, הגאולה וביאת המשיח וע"ד הנאמר (תבוא כו, יט): "ולתתך עליון על כל הגוים אשר עשה, לתהילה ולשם ולתפארת", שיתקיים בשלימות בביאת המשיח והגאולה!

<sup>1</sup> מט א-ב.

<sup>2</sup> פסחים נו, א.

<sup>3</sup> משנה סוף מס' עוקצין וסיום השי"ס.

<sup>4</sup> זח"א קמ, רע"א. ח"י"ב פה, א.

וזהו מה שנאמר בתחילת רביעי: "ומשה היה רועה"<sup>11</sup> והמדרשים אומרים ע"ז (מתחיל משמות רבה<sup>12</sup>) "ומשה היה כל מי שכתוב בו היה מתקון לכך... ומשה לגאולה, מתחילת ברייתם נתקנו לכך".

### שמו של משה יקותיאל-ל – שקיוו לא-ל בימיו

ה. עוד ענין נפלא בקשר לתקוה לגאולה "מקוה ישראל ה', מושיעו" הקשור בפרשת שמות; בפרשה נאמר על לידת משה וקריאת שמו ע"י בתיה בת פרעה, והגמ' במסכת מגילה<sup>13</sup> אומרת שע"פ הפסוק בדברי הימים א'<sup>14</sup> שלמשה היו עוד כמה שמות, שם דורש עה"פ: "ואשתו היהודיה ילדה וגו'", ומסיים "אלה בני בתיה בת פרעה", והגמ' אומרת שנקראת י-הודיה "על שם שכפרה בעבודה זרה", "וכל הכופר בע"ז נקרא יהודי" שמודה באמונת ה', ומ"ש שבת"י "ילדה", הכוונה שגידלה את משה, ש"כל המגדל יתום ויתומה בתוך ביתו, מעלה עליו הכתוב כאילו ילדו". ומונה הפסוק כל שמותיו של משה, שהגמ' מפרשת משמעותם.

ובין שמות משה שהפסוק מונה הוא "יקותיאל", ומפרשת הגמ' שם זה: "שקיוו ישראל לא-ל בימיו", היינו ש"יקותיאל" היא התקוה לקץ. והתקוה בימיו של משה היתה לגאולת מצרים והכניסה לארץ, שהתחילה מלידתו של משה בפרשתנו, בז' אדר, שנאמר "ותרא אותו כי טוב הוא"<sup>15</sup> וחז"ל אומרים בא' הפירושים (ומובא בפירש"י): "כיון שנולד נתמלא הבית כולו אורה"<sup>16</sup> [ולהעיר: "אורה" כפי שכותב ברש"י על החומש (משא"כ ל' המדרשים) – גימטריא – ז' אד"ר, וגם רב"י; שמשה הי' הרבי הראשון; "תורה ציוה לנו משה"<sup>17</sup>] שמאז הבינו ותלו במשה את תקוותם לגאולת מצרים, שהיא שורש לכל הגאולות עד הגאולה השלימה "משה גואל ראשון הוא גואל אחרון", מי"ד ממ"ש, נאו!

\* \* \*

### העלאת והארת הטבת

ו. את ס' נזיקין והל' נזקי ממון מתחילים ביום הסיום של ס' טהרה בט"ו טבת, וי"ל הקשר עפ"י מ"ש בגליון הקודם גם בקשר שהוא בסמיכות לה' טבת חג "דידן נצח"; נכתב בגליון הקודם בקשר לה' טבת חג הגאולה "דידן נצח!"<sup>18</sup> דהספרים ונשיאות אד"ש מה"מ [וכפי שראינו שבזמן הערעור על הספרים לא אמר כ"ק אד"ש מה"מ מאמרים בסגנון מאמרים], וחג זה הוא דווקא בטבת ולא בחודש כסלו כמו אצל רביים אחרים, ובטבת עצמו הוא לא בתחילתו שאז עוד חנוכה, אלא אחרי חנוכה ואפי' לא ביום אחרי חנוכה שהוא מעין "אסרו חג" [וגם בשנה שחודש כסלו הוא רק כ"ט יום ה' טבת הוא יומיים אחרי חנוכה כך שלעולם ה' טבת לא חל מיד ממש אחרי חנוכה]. וההסבר שאפשר לומר; שלהביא גאולה לכסלו ואפי' לתחילת טבת שהם ימי חנוכה זה לא חידוש של דורנו ושל אד"ש מלך המשיח, כי ב"חודש השלישי" במשך דורות רבים היתה כבר גאולת חנוכה [ודרך אגב: "סיון" (בכתוב חסר בלא יי) "חודש השלישי"<sup>18</sup> – גימט' כסלו] ה"אופיטו" (החידוש) של אד"ש מה"מ, הוא להביא גאולה ל"טבת", חודש שמצד עצמו הוא קר וחושך, והימים קצרים, לא היו בו כל השנים

מקוואות וסיום ס' טהרה לפרשת ויחי (שבה התחילו את הלי מקוואות), יש גם קשר בולט לפרשת שמות בה לומדים את רוב ההלכות, ולעשרה בטבת (שלמחרתו התחילו את הלי מקוואות);

לעשרה בטבת; ע"פ מ"ש שב"מקוה" – כמה פירושים; א) מל' כינוס; "מקוה מים"<sup>5</sup> – כינוס "מים הנקוין בקרקע"<sup>6</sup> ב) מל' כינוס ואחדות ישראל, כנאמר: "מקוה ישראל"<sup>7</sup> שהמקוה 'מאחד' את העם והטובלים בו ע"י הטבילה במים, והביטול ושליטת הגאולה. ג) מל' תקוה, כנאמר: "מקוה ישראל ה'" ועד התקוה לישועה והגאולה כנאמר בהמשך פסוק זה: "מושיעו בעת צרה", ובסיום ההלכה האחרונה שתכלית הטהרה ושלמותה תהי' לעת"ל בגאולה השלימה, כנאמר על תקופה זו, "וזרקתי עליכם מים טהורים וטהרתם וגו"<sup>8</sup>.

וגם בעשרה בטבת יש העניינים הנ"ל, כפי שאומר כ"ק אד"ש מה"מ, בשיחות שבעשרה בטבת שבו התענית בגלל המצור על חומות ירושלים, והמצור בהתחלה לא הזיק לירושלים, כי ה' להם מחסנים של אוכל וכל הנצרך למשך שנים, ואם היו עושים תשובה, האויב הי' עוזב ולא היה שום נזק. ואדרבה המצור מצד עצמו גרם לאיחוד ירושלים שכולם מכונסים ומאוחדים בעיר באופן ש"אין יוצא ואין בא". וזהו פירוש הלשון שנאמר ע"ז: "סמך מלך בבל", ולא היצר וכיו"ב, וסמך, אומר אד"ש הוא מל' חיזוק וסיוע, כמו "סומך נופלים", והיינו כנ"ל שבמצור מצד עצמו לא הי' נזק וכמו במבול שבתחילה היו גשמים, ואם היו חוזרים בתשובה היו אלו גשמי ברכה, כן בענייני שהמצור בתחילה הביא לאחדות ישראל שהיא תקוה ומביאה הגאולה, ואז הי' מתגלה בפנימיות של עשרה בטבת, שזהו, שכל הצומות הפכו ל"לששון ולשמחה ולמועדים טובים"<sup>9</sup>.

### משה הי' מוכן לגאולה

ד. הקשר של הלי מקוואות לפרשת שמות ולרביעי דפרשה זו, אפשר לומר;

כללות ספר שמות, כפי שכותב הרמב"ן בפתיחה לספר ופרשת שמות, הוא על הגלות והגאולה הראשונים, ובפרשתנו מדובר לראשונה ע"ד קושי השעבוד ותחילת ההכנות לגאולה, וגלות ויציאת מצרים הן השורש לכל הגלויות והגאולות וכנ"ל "מקוה ישראל", מורה על תקוה עם ישראל לה' ולגאולה "מקוה ישראל ה', מושיעו וגו'", ובפרשתנו נאמר "ותעל שועתם אל הא-לקים וגו'; וישמע א-לקים את נאקתם ויזכור א-לקים את בריתו וגו'; וירא א-לקים את בני ישראל, וירא א-לקים"<sup>10</sup>. ואח"כ בשליחות ה' את משה אומר לו: "ראה ראיתי את עני עמי אשר במצרים, ואת צעקתם שמעתי וגו'; וארד להצילו מיד מצרים ולהעלותם מן הארץ ההיא אל ארץ טובה ורחבה, אל ארץ זבת חלב ודבש וגו'; וגם ראיתי את הלחץ אשר מצרים לוחצים אותם; ועתה לכה ואשלחך אל פרעה, והוצא את עמי בני ישראל ממצרים". היינו שבפרשתנו התחילו השליחות וההכנות והתקוה לגאולה.

ויש לזה קשר מיוחד לרביעי של פרשת שמות (כי הרי סיימו את הלי מקוואות ביום ד'); שהפסוקים הנ"ל כתובים ברביעי, ובהם התחילה שליחות משה לגאולה והתקוה אליה.

<sup>5</sup> שמיני יא, לו.

<sup>6</sup> רמב"ם הלי מקוואות פ"א ה"א.

<sup>7</sup> ובמשנה בסוף יומא מקשרת במקוה טהרה עם הפסוק "מקוה ישראל".

<sup>8</sup> יחזקאל לו, כה.

<sup>9</sup> זכרי' ח, יט. [ולהעיר שח' קשור לגאולה, וי"ט ר"ת יום טוב].

<sup>10</sup> שמות ב, כג-כה.

<sup>11</sup> ג, א.

<sup>12</sup> פ"ב, ד. וכן בב"ר פ"ל, ז. אסת"ר פ"ו. ובתנחומא (ישן) שמות יז.

<sup>13</sup> מגילה יג, א.

<sup>14</sup> דב"א ד, יח.

<sup>15</sup> ב, ב.

<sup>16</sup> סוטה יב, א. שמו"ר פ"א, ב.

<sup>17</sup> ברכה לג, ד.

<sup>18</sup> יתרו יט, א.

ימים טובים ואדרבא הי' בו צום עשרה בטבת, שהוא צום חמור שבו התחיל המצור, וכמ"ש באבודרהם שלכן גם אם הי' חל בשבת היו צמים, כמ"ש "בעצם היום הזה", (ועתה צמים כמו השנה, בערב שבת), והרבי מביא גאולה לחודש טבת, והופך אותו לחודש של אורה ושמחה. והיינו שתפקיד דורנו הוא לרדת למטה ל"תחתונים", ולהאירם ולרומם אותם ולהפכם לדרגה גבוהה.

### הפיכת ה"נזיקין" ל"ישועות"!

ז. וכמ"ש בגליון הקודם שזהו ענין ס' טהרה שבתקופת ה' טבת סיימו את ס' טהרה, להפוך את הטומאה לטהרה כמ"ש "ואת רוח הטומאה אעביר מן הארץ" ואדרבא "אתהפכא חשוכא לנהורא", ועד"ז זהו תוכנו של ס' נזיקין והלי' נזקי ממון, להפוך ה"נזיקין" לטוב ו"ישועות" כפי שיתבאר להלן.

וזהו עפ"י שיחות כ"ק אד"ש מה"מ בש"פ שופטים ה'תשמ"ט [נדפסה בסה"ש ה'תשמ"ט<sup>19</sup>], וז"ל: "ס' נזיקין נקרא בחז"ל<sup>20</sup> "ישועות", כפי שדרשו עה"פ<sup>21</sup> "והיה אמונת עתיד חוסן ישועות וגו'" "ישועות זה סדר נזיקין".

הטעם הפשוט שסדר נזיקין נקרא "ישועות", הוא כפי שרש"י אומר שם בגמ', "לפי שמושיען, מזהיר לפרוש מהיזק ומהתחייב בממון" [ובמגדל עוז: "מאן דבעי למהוי חסידא – לקיים מילי דנזיקין, כי המתרחק מן הגזל הוא צדיק ונושע הוא, ולפי שאין פושטין ידיהן בגזל כתיב בהו בצדיקים "ותשועת צדיקים מה' מעוזם בעת צרה" או [כלשון החדא"ג מהרש"א שם<sup>22</sup>]: "דבעי רחמי להושיע אותנו ולהצילנו מהם", היינו, שה"ישועות" הם ה"זהירות וההצלה מ"נזיקין", השלילה ד"נזיקין".

ויתירה מזה, מהלשון "ישועות זה סדר נזיקין" משמע, ש"סדר נזיקין" עצמו וכן לימודו הו"ע של "ישועות".

וההסברה בזה – עפ"י האמור לעיל – שהכוונה הפנימית בענין הפגם והחסרון "נזיקין" ו"חובל ומזיק", היא, שיתוסף עליו גדול יותר ע"י עבודת התשובה, ועד לעילוי שבאין ערוך, שהוא בבחי' "ישועות", כידוע<sup>23</sup> בענין "כובע ישועה בראשו"<sup>24</sup> ש"ישועה" מורה על "ירידת האור והשפע דש"ע נהורין", גילוי שלמעלה מסדר השתלשלות, עכ"ל בספה"ש.

היינו, דלפי דברי כ"ק אד"ש מה"מ הנזיקין עצמן נהפכים לבחי' ישועות, מעין המדובר לעיל שהטומאה נהפכת לטהרה, וה' טבת נהפך לחג ואור גדול; טבת – מלי' אבנים טבת ומאירות, שבה ע"י עבודתנו, שמשייפים אותם ומוציאים האור והברק שבהם.

### ה"ממון" – סולם המגיע "השמימה"

ח. בהמשך להנ"ל שע"י לימוד ה"נזיקין" ועבודת התשובה הופכים את ה"נזיקין לישועות" שזהו גם התוכן של חודש טבת עד"ז הוא התוכן של הלי' "נזקי ממון";

כי "נזקי ממון" אין הפי' נזק בממון (שע"כ מדובר בהלי' "חובל ומזיק": חובל בגופו. ומזיק – אדם שהזיק את ממון הזולת), אלא הנזק שנעשה ע"י הממון; הדינים אם ממונו של האדם הזיק והפרטים בזה, שאלו הן "ארבעה אבות נזיקין" שע"כ מדובר במשנה וגמ' בתחילת מס' "בבא

<sup>19</sup> עמ' 670.

<sup>20</sup> שבת לא, א.

<sup>21</sup> ישע"י לג, ו.

<sup>22</sup> בנוגע לנזקי שמים, עפ"י מ"ש פ"ק דביק בנזקי דארעא רומזים על נזקי שמים.

<sup>23</sup> אגה"ק ס"ג.

<sup>24</sup> ישע"י נ"ט, ז.

קמא".

ומכיון שבעבודת ה' כנ"ל (ס"ג) אנו לומדים שע"י עבודת התשובה אנו הופכים את ה"נזיקין לישועות" כדברי חז"ל, כך גם ב"נזקי ממון"; את הממון המזיק אנו הופכים לממון המועיל ומצוה. וכמו שנדפס במחזורים בפיט "ונתנה תוקף" שאומרים ומכריזים במוסף ר"ה ויוהכ"פ, על המילים: "ותשובה ותפילה וצדקה מעבירין את רוע הגזירה!" ונדפס במחזורים על מילים אלו; על תשובה – המילה "צום" ועל תפילה – המילה "קול", ועל צדקה המילה "ממון", [ומצויין בספרים הקשר בין שלושה אלו שכל אחד מג' אלו היא אותה גימטריא; אם בכתב חסר (בלי וא"ו) גימטריא 130 ואם כותבים בכתב מלא (עם וא"ו) הגימטריא – 136 (וזהו "בזאת יבוא אהרן אל הקודש") – ע"י ג' אלו ששלטן יחד בגימטריא זאת – 408], והיינו שלוקחים את הממון שיכול להיות ממון המזיק וירוד ושפל, והופכים אותו לממון נעלה של מצוה – צדקה. וזהו"ע ה"ישועות" שהופכים הגלות לגאולה וישועה.

וגם הובא ב"בעל הטורים" עה"פ בפר' ויצא "והנה סולם מוצב ארצה וראשו מגיע השמימה", שגם סולם היא אותה גימטריא כמו ממון; שהממון הוא גשמיות ומוצב "ארצה" – שאפשר לעשות עם זה מעשים ארציים וגשמיים, ואפשר לנצל את הממון לענייני "שמים", לענייני הרוחניים הכי נעלים, ועד למצות צדקה<sup>25</sup> "שמקרב את הגאולה" – ענין ה"ישועות".

וזהו "השמימה" ומבואר בחסידות ש"שמימה נעלה משמים, ו"השמימה" בהקדמת ה' נעלה אפי' מ"שמימה" וזהו כח ה"סולם" הגבוה והנעלה, שהופך אפי' את הדברים הנמוכים לכוחות מועילים של גאולה וישועה.

ועד"ז הו"ע הטבת שהי' לכאן חודש ירוד שאין בו שום חג ומעלים אותו לחודש של שמחה ו"דידן נצח" שמהטבת החשוך והקר, עושים אבנים טבת ומאירות ע"י עבודת בניי עבודת התשובה. כמו שלוקחים אבנים טובות ומשייפים אותם וע"כ גורמים לתכונת האור שבהם לצאת ולהבהיק ולהבריק.

### הפיכת גלות מצרים לגאולה!

ט. וזהו גם התוכן של כללות פרשת וספר שמות שעכשיו מתחילים ובו מדובר ע"ד גלות מצרים ותחילת ההכנות ליציאת מצרים שליחות ה' את משה לפרעה להוציא את בניי "ולהעלותם מן הארץ ההיא, אל ארץ טובה ורחבה, אל ארץ זבת חלב ודבש". וזהו"ע הפיכת הגלות לגאולה ובפרט הגלות הקשה של מצרים לגאולה וישועה ועד סיום הפרשה: "ביד חזקה ישלחם וביד חזקה יגרם מארצו"

וגלות ויציאת מצרים היא ההתחלה והשורש דכל הגלויות והגאולות עד הגאולה השלימה ע"י מלך המשיח מ"י"ד ממ"ש, נאו!

### ד' אבות נזיקין – ד' גלויות

י. בשיחה הנ"ל מביא אד"ש מה"מ את דברי ה"חידושי אגדות מהרש"א<sup>26</sup> בתחילת מסכת בבא קמא על המשנה "ארבעה אבות נזיקין"<sup>27</sup> שנזקי דארעא – "ארבעה אבות" הם כנגד נזקי דשמיא – הצרות שבגלויות, כגון "אש" – כמשי"נ "ויצת אש בציון" וכן חרב וכו'. וה"ארבעה אבות" הם כנגד ד' סוגי הצרות שבגלויות דבעי רחמי ה' להושיענו מהם. ויש ד' גלויות; גלות מצרים גלות בבל, גלות יון, וגלות אדם, וזהו מה שלגבי "מבעה" מביאה הגמ' למ"ד "מבעה זה השן", פסוק מגלות וצרות "עשו הוא אדום", ומכל הנזיקין והגלויות יצילנו ה' במהרה ממ"ש.

<sup>25</sup> ב"ב י, א.

<sup>26</sup> חדא"ג מהרש"א ב"ק ג, ב.

<sup>27</sup> ב"ק ב, א.

ובהלכות אלו ה"נזקי ממון", הם הד' אבות נזיקין, שהם כנגד הד' גלויות המתחילות ושרשן מגלות מצרים, ובפרשתנו שמות התחיל שעבוד מצרים ושליחות משה רבינו, וההכנות לגאולה שכוללת ושוורש עד לגאולה השלמה, מ"ד ממ"ש נאו!

### "תקות" חוט השני<sup>28</sup>

## סיכום הקשר של ההלכה ברמב"ם לפרשת השבוע והתאריך.

א. כלים – התכללות ואחדות המביאים הגאולה, ובפרשת ויחי "האספו ואגידה לכם וגו' אחרית הימים" – ה"קץ הימין".

ב. בט"ו טבת – קיימא סיהרא באשלמותא דחודש העשירי; סיום ספר העשירי – טהרה.

ג. מקוה ישראל – אחדות, התקוה לישועה, ע"י המצור בעשרה בטבת – התאחדה העיר.

ד. בפרשת שמות והכנות לגאולה.

ה. ט"ו טבת – ה' טבת – העלאת והארת הטבת לחג דידן נצח, והעלאת והפיכת ה"נזיקין – לישועות".

ו. הפיכת ה"נזקי ממון" – לממון הצדקה.

ז. בפרשת שמות הפיכת גלות מצרים לגאולה!

ח. ד' אבות נזיקין כנגד ד' סוגי הצרות והגלויות שברחמי ה' מושיענו מהם, ושרשן משעבוד וגאולת מצרים שהתחילו מפרשת שמות.

\* \* \*

### פ"א ליום – ספר העשירי בחודש העשירי

נכתב לעיל שבט"ו טבת – קיימא סיהרא באשלמותא – דחודש העשירי, סיימו את ספר "טהרה", שהוא ספר העשירי, במסלול הלימוד דג' פרקים ליום.

ולחעיר דבר נפלא! שגם במסלול הלימוד דפרק א' ליום – התחילו ביום זה – השלמות דחודש העשירי, את ספר זה, ספר העשירי – טהרה.

### להאיר ולחמם את הקור וה"טבת"

בהמשך למ"ש שעלינו להרים, ולהאיר ולחמם את ה"טבת" כדאי לספר;

בא' הפעמים שידדנו פרזידענט ר' זלמן ז"ל שז"ר הי' אצל הרבי, הדבר הי' באמצע החורף והי' בחוץ קור אימים (אז הי' עשרות מונים מהקור בשנים האחרונות). הרבי יצא מ-770 לקבל פניו (ושמעו גם בשידור הרדיו בתחנה ישראלית), כשיצא מהרכב חבקו הרבי, והוא אמר (באדיש): "אזא מויראדיקער קעלט!..." (=כזה קור נוראי!...) ואד"ש ענה לו (בניחותא): "דערפאר שיקט מען אהער א אידען, צו אנווארעמען די קעלט!..." (=לכן שולחים לכאן יהודי כדי לחמם את הקור!...)

היינו שהכוונה היא לא ל"התקרר" מהקור (כנראה גם של העוה"ז ושל אמריקה), אלא יהודי בא לכאן ויש לו כח לחמם הקור!... ואת תקופת טבת...

### חשוב טוב – יהיה טוב!

בקשר למ"ש בגלויות האחרונים בענין "מקוה ישראל-ל ה', מושיעו" – התקוה לה' לישועה, ש"תקוה" אין פירושה

סיכוי וספק, אלא הפי' מל' – קו וכיוון, שזהו פירוש "כי לישועתך קוינו כל היום" – הידיעה הברורה שהולכים לגאולה, ע"ד הוראת הרביים; "טראכט גוט וועט זיין גוט!" (=חשוב טוב – יהיה טוב!) כדאי לספר;

ידידי הרה"ח אברהם שיחי' רוטנברג מבני ברק, סיפר לי (הוא הי' אז אברך מישיבת סלבודקה, ממשפחת הרביים של חסידות גור, שהי' שליח של מחלקת החינוך של ה"סוכנות", והי' מורה בברזיל, ובדרך חזרה לארץ גר כאן עם משפחתו כאן בשכונת קראון הייטס כשנתיים בבנין מול 770, ואד"ש קירבו ושוחח איתו תכופות; הדבר הי' בשנת תשי"ז באמצע החורף ביום חמישי א' לפנות ערב, קיבל ידיעה (במברק) שאביו בירושלים שהי' אז כבר זקן קיבל פתאום התקפת לב קשה ביותר ל"ע, ומנוסח הידיעה הבין שיצפה לגרוע ביותר. הר' רוטנברג מיד כתב מכתב בהול ופ"נ ותיאר המצב, וביקש ברכה מהרבי וסיים מכתבו במילים: "ואני כבר לא יודע מה לחשוב..." והביא למזכירות, ואח"כ חצה את הרחוב ועלה לדירתו. מיד בכניסתו לדירה צלצל הטלפון, ועל הקו הי' מזכיר אד"ש שאמר לו לחזור מיד כי אד"ש כבר ענה.

הוא חזר מיד למזכירות וראה את מענה אד"ש על המילים "אני כבר לא יודע מה לחשוב" כתב כ"ק אד"ש מה"מ: "לפלא!?!!" (שני קוים מתחת) והרי הוראת רבותינו נשיאנו טראכט גוט וועט זיין גוט; ואחכה לבשורות טובות" הדבר הי' כאמור ביום חמישי בערב, ובמוצאי שבת קיבל ר' אברהם טלפון מהמשפחה בארץ, שהמצב הקריטי עבר, והאבא משתפר והולך וכבר מדברים מתי יוכל לעזוב את בית הרפואה.

ביום ראשון ביציאתו לתפילה ראה אותו הרבי, ושאלו: "דו האסט א בשורה טובה פאר מיר?" (=יש לך בשורה טובה עבורי?), וענה: "כן, שהמצב הקריטי השתנה ועבר, ומשתפר והולך, ויעזוב בקרוב את ביהר"פ".

שאלו אד"ש: "פון ווען?" (=ממתי?) וענה: "מיום ה' בערב".

שאלו אד"ש: "און ווען האסטו אנגעפאנגען טראכטען גוט?" (=ומתי התחלת לחשוב טוב?) וענה: "מאז שהרבי הורה לי".

שאלו אד"ש: "און ווען איז דאס געווען?" (=מתי זה היה?) [הרבי רצה שיאמר וידגיש בפיו בפירוש שזה הי' באותו הזמן (...)] וענה: "ביום ה' בערב".

אז חייד כ"ק אד"ש ואמר לו: "שלהבא לא יקרו כאלה דברים, אבל תמיד צריך לדעת שצריך לחשוב טוב!".

ויש לציין שאח"כ כמובן שאביו הבריא לגמרי, ולמרות שכבר אז הי' זקן חי אח"כ 17 שנים [טו"ב שנים].

ומכאן רואים שההוראה לחשוב טוב! היא לא רק עצה וסגולה, אלא הוראה ברורה וודאית, והבטחה שהי' טוב!

### לעילוי נשמת

מרת מרים בת ר' שבתי ע"ה

נפטרה כ"ו חשוון ה'תשע"א

יה"ר שתהיי מליצת יושר עבור בני משפחתה שיחיו להצלחה רבה בכל העניינים הגשמיים והרוחניים מתוך בריאות והרחבה ואושר ושפע ברכה ושמחה תמיד כל הימים ויקויים "הקיצו ורננו שוכני עפר" והיא בתוכם בביאת המשיח והגאולה השלימה מ"ד ממ"ש, נאו!  
נדפס ע"י יבלחט"א אחיה הרה"ת יעקב שיחי' עלבערג

(דברים שנאמרו בסעודות סיומי הרמב"ם בביהכ"ס וביהמ"ד ליובאוויטש - 770 - בית משיח)

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד!

<sup>28</sup> יהושע ב, חי. ועיין ברש"י שפירוש "תקות" – מלשון "קו וחבל" (שבו הורידה רחב את המרגלים של יהושע, ועל ידו משפחתה תלו את תקוותם), והרי זו מטרת חיבורנו "תקות מנחם" – להראות בעז"ה את הקו וחוט השני המקשר ומשוה התוכן הנלמד בשיעורי הרמב"ם עם תוכן הפרשה והתאריך בשנה, (ועיין מה שכתבנו בזה בהקדמה לספרנו "תקות מנחם" ח"א).